

— Знам, знам... Да не мислиш, че не знам! Ти ако беше мислил за мене... щеше да се обадиш. Аз всичко ще науча.

— Я стига си дрънкала глупости. По-добре кажи ми, как си с ревматизма.

— Малко те интересува моя ревматизъм.

Мъжът просумтя нещо сърдито и с висок глас.

Госпожа Дена му запуши устата. И те пак шепнишком почнаха да се карат.

По едно време мъжът протегна ръка и я прекара по целия ѝ гръб върху нощницата.

— Ти май си понадебеляла, — нежно рече той.

— А-а, да — цяло кило съм отслабнала.

Тя се притисна към него и в тъмнината се чу лекия шум на общепризнатите и извехтяли от употребление семейни целувки.

Кавгата престана и след четвърт час двамата заспаха тихо и спокойно, унесени от кроткия дъжд, който тихо шумеше навън.

На сутринта тропот от тежка кола разтърси зданието.

Двамата се пробудиха отведнаж. В стаята беше влезнала дрезгавината на утрото.

Госпожа Дена се надигна и пресегна през мъжа си да дръпне одеалото от прозореца.

Отведнаж тя извика ужасена.

До нея лежеше, обърнат на другата страна, мъжът на нейната приятелка госпожа Савка!

— Никола, — едвам произнесе тя, — какво търсиш тука?